

Začátek putování myšáka *Bédy*

„Hola hej, hola hej! Cesta volá, neváhej!“ zakřičí Běda z plna svých maličkých plic, aby si dodal odvahy. Vousky má zježené napětím. A vyrazí ...

Copak? Že nevíte, kdo je Běda? A kam se s takovým rámusem vydává? Opravdu ne? Tak já vám to tedy povím. Ale pozor! Ten příběh je o jednom velkém tajemství. Máte rádi tajemství? Tak našpicujte ouška, protože Bědův příběh právě začíná ...

Vraťme se spolu nejprve do dávných, pradávných časů, které dnes už ani ti nejstarší z nejstarších nepamatují. Říká se, že svět byl v těch dobách kulatější, nebe modřejší, tráva zelenější a lidé moudřejší. Kdoví, možná je to i pravda. Co je ale pravda určitě, že zvířata tehdy uměla mluvit. Skutečně. Mohli jste zajít do lesa, popovídat s veverkou o letošní úrodě lískových oříšků nebo se zeptat srnek na cestu ke studánce. Zajíčci by vám

povyprávěli o všem, co dlouhýma ušima zaslechli v širých polích, a lišky by vám daly dobrou noc. Člověk zvířatům neškodil a ona se ho nebála. Naopak, vyprávěla mu příběhy lesní moudrosti a na oplátku ráda poslouchala ty jeho lidské.

Ale to už je dávno. Časem člověk zpychl, protože měl pocit, že všemu rozumí nejlépe. Začal bezhlavě lovit a zabíjet zvěř, kácet stromy a těžit suroviny. Bezohledně ničil přírodu a bral si, aniž by cokoli vrátil. A zvířata? Přestala člověku důvěřovat, dostala strach a raději se lidem a jejich zbraním a strojům zdaleka vyhýbala. Protože si mezi sebou rozuměla beze slov, zapoměla s postupem času i lidskou řeč. Dnes už ji ovládá jen několik málo z nich. Víte která? No schválně, zkuste hádat.

Určitě vás napadl pes. Ano, psi naší řeči rozumějí, ale mluvit už nedokážou. Stačí jim totiž jejich psí oči. Těma nám dokážou říct všechno, co zrovna potřebují. Pak kočky. Jistě, jenže kočky jsou vychytralé a nikdy by to nedaly najevo. Dokonce se ve své povýšenosti dost často tváří, že vůbec nechápou, co říkáme. Poslední ze zvířat, která dokážou mluvit, jsou myšky. Obyčejné šedé myšky domácí.

Že by vás to vůbec nenapadlo? Ale jděte. Myši přece odpradáвна žijí s lidmi pod jednou střechou. A dřív na tom dokonce nikomu nepřišlo nic divného. Vzájemně si nijak neškodili. Lidé na ně nestražili žádné pasti a čas od času jim v rožku spíše nechali něco

dobrého na zub. Ony si zas nikdy nedovolily rozkousat nebo poničit nic, co měla lidská rodina v oblibě.

Bydlely v tichosti ve svých dírách ve stěnách či za nábytkem, ale rády vylézaly, aby si s dětmi cvrnkaly kuličky, ochotně pomohly paní domu s přebytky z kuchyně nebo jejímu muži vyšfáraly šroubek zakutálený pod postelí.

Vlastně byly lidem dobrými přáteli. Trávily s nimi více času, než leckterý pes nebo kočka. To přátelství taky všem kočkám dodneška leží v žaludku. Kočky zkrátka nemají myši rády a nikdy mít nebudou. Proto, kde můžou, tam se je snaží zahubit nebo alespoň vyhnat. A to i přesto, že člověk dal kočkám už dávno přednost a na malé myšky zle zanevřel.

A kde že se nám ztratil Běda, o němž jsme chtěli vyprávět? Běda je myš domácí. Tedy přesněji řečeno myšák domácí. Menší než brambora, šedý s všetečným čumáčkem a černýma korálkovými očima. Spokojeně žil se svou věrnou kamarádkou Stáňou na okraji malé vesničky u řeky a lesa, v baráčku rodiny Novákových.

Pan Novák je lékař a jeho žena, paní Nováková, učitelka. A jejich dvě děti – starší Karolínka a mladší Kubík – jsou dva neposední raraši, kterým nikdy nic neunikne. A jejich pozornosti neušli ani malincí spoluobytelé s šedavým kožíškem a dlouhými ocásky. A protože Běda se Stáňou byli stejně zvědaví a nezbední jako Karolínka s Kubíkem, všichni se brzy spřátelili.

Zatímco děti schovávaly drobký od svačín a ve vší tajnosti je nosily pod malovanou skříňku, kde ústila jedna z mnoha děr, myšky na oplátku rády předváděly tanečky tak legrační, až se ti dva smíchy nedokázali udržet na nohou. Čím lahodnější laskominy končivaly pod nábytkem, tím víc malá zvířátka toužila po dětské společnosti, a tím pevnější pouto mezi těmi čtyřmi vznikalo.

A tak se stalo, co se stát muselo. Běda se Stáňou porušili pradávnné příkázání, které všechny myšky už po mnohá staletí úzkostlivě dodržují, a přiznali se, že umějí mluvit.

Bohudík to prozradili jen sami na sebe, o ostatních pomlčeli. Přes všechny sliby si Kubík s Karolínkou takové tajemství nedokázali nechat dlouho pro sebe. Brzy si myšky promluvily nejen s panem Novákem a paní Novákovou, ale chodili je okukovat zvědaví spolužáci i sousedé. Jednou

dokonce vystoupili v rámci kouzelnického čísla na vánoční besídce vesnické školy.

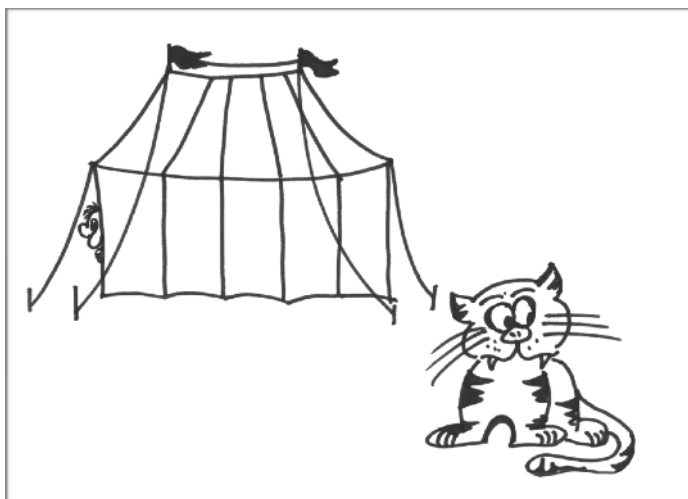
Po počátečním překvapení si všichni na mluvící myšky zvykli a nic zvláštního by se bývalo nestalo, kdyby do vsi jednoho krásného dne nezavítal cirkus principála Alonsia Pokřivky.

Takový cirkus, to není jen tak. Musí se každou sezónu pochlubit novými úžasnými atrakcemi a varietními čísly, aby nalákal další návštěvníky, kteří u pokladny zaplatí tučné vstupné. Pokřivka se proto neustále pídil po šikovných artistech, klaunech i zvířatech. A dělal to zatraceně dobře, protože sotva vyrostlo na plácku za kostelem šapitó, zpráva o výjimečných spolubydlících rodiny Nováků se už donesla k jeho uším.

„Hohó, mluvící myši jsme v programu ještě neměli. To by byla, panečku, raritka. A za ni pěkná sumička na zvýšeném vstupném!“ mnul si své chamtivé ruce.

Počkal na poslední večer, kdy cirkus ve vesničce hostoval. Pod rouškou tmy pak do domečku Novákových poslal kocoura Mžoura. Ten rád nejrůznější záškodnické úkoly svého pána blahosklonně plnil, protože si pokaždé vysloužil misku tučné teplé smetany a směl celý týden spát rozvalený na sametových polštářích principálské postele.

Jakmile se dozvěděl, že tahle loupežná výprava se týká myši, neváhal ani vteřinu. Jako temný stín proklouzl

pootevřeným oknem a neslyšně proběhl spícím domem. Čich ho neomylně dovedl k malované skříňce. Vplížil se pod ni jako černý duch. Pracku vstrčil do díry a našmátral spící Stáňu, která okamžitě začala zoufale volat o pomoc. Mžour se v první chvíli jejího křiku tak polekal, že povolil drápy a pracku stáhnul. Stáňa se vysmekla a pištěla z plných plic tak, až vzbudila Bědu. Ten, ač notně rozespálý, by se býval postavil deseti kocourům, jen aby svou kamarádku ochránil.

Jenže kocour se rychle vzpamatoval.

„Vy upištěné potvory, nepřejte si mě, mňauuu ...“ prskl zlostně. Vstrčil tlapu znovu do díry tak prudce, že statečného Bědu srazil k zemi. Marně se Stáňa krčila a schovávala.

Chmátl po ní drápy ostrými jako jehly a tentokrát držel pevně. Nic nedbal na její nářek ani kousance drobných zoubků. Než se omráčený Běda probрал k životu, přeskočil dřevěný plot a metelil i se svou kořistí pryč.

Běda i Novákovi Stáňu mnohokrát oplakali. Báli se, že ji ta bestie slupla jako malinu. Pátrali, vyptávali se, vyvěšovali plakáty, ale po kocourovi, jako by se zem slehla. Nikdo ho neznal. Nikde ho neviděli. Zmizel a s ním i nebohá Stáňa.

Rok, celý dlouhý rok, trval smutek v domečku na okraji vesnice u řeky a lesa. Až se jednoho rána zčista jasna objevila stopa! Pan Novák z pracovní cesty v Německu přivezl výtisk Berliner Zeitung. Prolistoval ho jen zběžně, jelikož stejně neuměl moc dobře německy, a už se těšil, až noviny přenechá Bédovi, aby si na nich trošku spravil chuť.

Ale Běda seděl ve své díře, bez zájmu žvýkal papír s tiskařskou černí a zahraniční tiskovina mu připadala stejně nezáživná jako kterákoli česká. Jak se však jednotlivými stránkami prokousával, najednou vypísknul a vyskočil tak prudce, až se praštil do hlavy a cukřenka na malované skřínce se rozsypala.

„Haló, haló, Kájo, Kubo, rodinóóó, kde jste kdo?!“ volal jako pominutý. Od chvíle, co mu kocour sebral Stáňu, teď prvně promluvil! Na poslední stránce novin bylo pod nepříliš povedenou karikaturou německé kancléřky vyfocené cirkusové šapitó a nad vchodem neonový nápis: „Begrusst Sie sprechen Maus – Vítá vás mluvící myš!“ a na plakátech kolem – ano, nemohlo být nejmenších pochyb – jeho Stáňa!

„Tak takhle to bylo! Proto jsme kocoura nikde nenašli – přijel i odjel s cirkusem. Proto po Stáně nebylo nikde ani památky!“ rozumoval doktor Novák, když se celá rodina seběhla, aby zjistila, co myšáka tak rozrušilo.

Tak to vidíte, lidská chamtivost a touha po penězích by málem ukončila přátelství na život a na smrt. „Ale kdepak, já to tak nenechám,“ rozhodl se hnedle Běda a začal si balit batůžek. „Já Stáňu vypátrám stůj co stůj. Třeba na konci světa!“

Začal tím, že všem svým myším kamarádům napsal na zeď svého Mausbooku zprávu o tom, co se stalo, a že Stáňu ukradli cirkusáci. Ať tedy od této chvíle raději už nikdo nemluví lidskou řečí a dává si velký pozor. Netrvalo to ani týden a mezi myškami v domácnostech se úplně přestalo mluvit. Také vztahy mezi s lidmi jsou teď kvůli chamtivému principálovi poměrně napjaté.

No a myšák Běda? Je připraven na cestu, má vše zabaleno a hledá už jen parťáka, se kterým by se mohl vydat Stáňu hledat. Tím parťákem můžeš být právě Ty! Pojedeš s ním a pomůžeš mu?

Na cestě se dozvíš a naučíš spoustu nových věcí, zažiješ celou řadu dobrodružství doma i v přírodě, a pokud se to nakonec všechno povede, zachráníte spolu s Bédou Stáňu z cirkusu a vrátíte se šťastně domů!

Jestli si s tebou potom nějaká myška promluví, sice není jisté, ale určitě přispěješ velkou měrou k urovnání vztahů a dokážeš, že jsi správný parťák a kamarád, co se ve světě se jen tak neztratí.

